

altijd. Toen — ik moest er heel wat moed voor vatten — berook ik zijn gezicht. Zijn mond was open. Wat dat was, weet ik tot nu toe nog niet, Fun; maar er kwam uit dien mond een lucht in mijn neus, die me ook dof maakte. Ik ging dadelijk weg en proestte gauw even, want ik voelde, dat ik slaap zou krijgen en misschien ook zoo onzeker wankelen als de Baas.

Hoe komt hij aan die lucht? Schrijf me het eens, als je het weet.

Als Vader na zijn slaap wakker wordt, is hij altijd onhebbelijk. Dan begint het schelden en tieren opnieuw, tot hij weêr de deur uit is.

Neen, een goed mensch kan niet altijd zoo boos zijn. Hij is niet wat onze moeder ons leerde, „goed” te vinden.

En de Vrouw? Moeder? — Och, ze is niet zooals de Baas, maar lief is ze ook niet voor ons. Zie je, ze is toch Annie's moeder; maar ze is niet voor haar als Moeder in het nest voor ons was. Lang niet. Ik heb haar nog nooit anders tegen Annie hooren spreken, dan op een korten nijdigen toon.

Ik geloof dat Moeder alleen van Leendert houdt. Voor hem heeft ze altijd vriendelijke woorden en nooit zet ze hem in den hoek, zooals ze Anneke doet, als de kleine meid verdriet heeft en met groote, dikke tranen schreit. Neeltje is er jaloersch van, dat Leendert zoo vóórgetrokken wordt. Ze zegt het wel eens tegen Moeder. Maar dan krijgt ze tot antwoord:

— Als je ook 's zooveel verdient als Leendert, zal ik ook liever voor je zijn. Nou breng je nog te weinig meê thuis.

Zie je, Neeltje is niet lief voor me, (dat weet je al: ik bedoel 's nachts) maar dat vind ik toch onrechtvaardig van Moeder. Neeltje is een meisje en veel jonger dan Leendert; ze kan toch niet, zooals hij, drie heeren oppassen en looper zijn op een kantoor? — Ik vind het al heel mooi, dat zoo'n jong ding den geheelen dag werkt.

Wel, broêrtje, vindt je nu, dat ik reden heb, om te zeggen, dat er maar twee goede menschen zijn? Hoe zou het toch komen, dat alleen Leendert en kleine Anne me willen aaien en vriendelijk toespreken?

Weet jij het? Schrijf het dan eens aan je liefhebbende

ZUS.

III.

Beste broer Fun.

Er gebeurt hier niet veel, dat je zou opwekken, en als ik jou montere brieven krijg, en lees, hoe gelukkig je bent met Smousje en wat een heerlijke afwisseling in je leven een wandeling met je Baas moet brengen, dan besluit ik maar je niet altijd te schrijven over *mijn* omgeving. Het zou je maar treurig stemmen, en als je nu eenmaal niet door de zorgen bezocht wordt, doet een ander je geen genoegen met lamenteeren over slecht eten, benauwde lucht, geen beweging, trappen en slaag, en vooral — over menschenleed. Neen, niet menschen- maar *kinderleed*: heel droevige, diep-ongelukkige kindersmart.

Want mijn Antje is heel ongelukkig. Ze heeft een teêrgevoelig hartje,